Причалив човен сонця в пристань — у вікно на дубі

і кинув на прощання сім червоних весел.
Стовпи струнких тополь підперли небо. Мовкнуть губи.
Прийшли посли від ночі. Чи поїдеш, юний тесле?

Де соковиті грона зір плекає брат твій — ідол
у винницях на хмарах, у саду із плахт плавучих,
коли калина ввечорі засмаглюється блідо,
немов музики двері, відчинились світла кручі.

Підводиш очі — ягоди блакитні на безодні,
мов перший клинописець, списуєш закони ладу.
Палає срібний лій у каганцях зірок холодних,
і змії, мов свічки зелені, світять воском яду.

Твій кінь, мов чорне полум'я, мов вітер спійманий,
лиш гриви молоко спливає шиєю гнучкою,
гребе ногою, як веслом, й на зов шляхів далеких
ширяє ніздря. В нас серця, що вічно рвуться й двоять,
і жовті квіти людські — мізки в черепах, як в глеках.

1936